

VI.

Недѣленъ день, или когато се е случвалъ Божи празникъ, Дуньо и Пѣйчо се изкачвали на Царевецъ или на Трапезица и оставали тамъ презъ цѣлия день. Оттукъ тѣ съ очи извървявали пѣтя до село и си спомняли всичко преживѣно тамъ. Пѣйчо си спомнялъ за воденицата, гдето шумѣла въ рѣката, и съ Дуня отъ сърдце се смѣли, като си спомняли за мисира, за чорбаджи Михалаки и за дѣда Босилка. Но понѣкога навеждали глави и дълго оставали натжжени. Дуньо жалѣлъ за майка си, за бедната си майка, която отъ година не билъ виждалъ, а Пѣйчо — за своитѣ. Но по нѣкое време ги унасяло сънь. Тѣ изували еминитѣ си (въ града тѣ не носѣли вече царвули), туряли ги настрана и лѣгали подъ нѣкоя шарена сѣнка. Пѣйчо спѣлъ между две глогини, а Дуньо си намѣрвалъ дива лозина малко по-настрана и лѣгалъ тамъ, че му било по-сладко. Усѣщаль се подъ нея тъй, както подъ тѣхната асма въ село.

Въ Търново, долу при Янтра, живѣло нѣкое си крадливо циганче Юмеръ. Цѣло Търново, пѣкъ и околията го познавали. И каквото се откраднѣло, все въ неговата колиба го намирали. Знаели за него и търновскиятъ паша и търновскиятъ каймакаминъ, и нѣмало въ Търново, заптие, което да не е било по веднажъ и дважъ Юмера за кражба или золумлѣкъ. Въ пазаренъ день крало циганчето кокошки, гжски и каквото му падне, а единъ пѣтъ намѣрили въ шубрацитѣ, задъ колибата му, вързани три магарета и единъ цѣлъ волъ. Ей такава нѣ панта билъ този Юмеръ.

Угадилъ Юмеръ, че Дуньо и Пѣйчо ходятъ на Трапезица и Царевецъ и веднажъ ги проследилъ да види, защо ходятъ тамъ.

И сѣщия день, като заспали, той се присурналъ и открадналъ еминитѣ на Дуня.

Не посмѣлъ да вземе и Пѣйчовитѣ, които били по-настрана. Отпосле циганчето само си разправяло, че